

2. povreda prava na pravedno suđenje,
3. povreda članka 69. točaka (c) i (d) Poslovnika Općeg suda,
4. povreda članka 8. stavka (1) točke (b) Uredbe o žigu Zajednice ⁽¹⁾.

Žalitelj smatra da Opći sud nije poštovao njegovo temeljno pravo na saslušanje budući da (1) ga je Tajnik Općeg suda 3. srpnja 2015. obavijestio da nije moguće uzeti u obzir njegov podnesak kojim se Opći sud obavještava o *ex tunc* prestanku postojanja žiga na kojem se temeljio prigovor (2) u presudi Općeg suda od 15. srpnja 2015. nije uopće navedena činjenica da žig druge stranke u postupku na kojem se prigovor većinom temeljio nije više postojao u vrijeme donošenja presude.

Žalitelj smatra da je Opći sud povrijedio temeljno pravo na pravedno suđenje budući da (1) je Opći sud odbio njegov zahtjev za prekid postupka i posljedično odbacio činjenicu da su žaliteljev zahtjev za opoziv podnesen 13. lipnja 2013. te žaliteljev zahtjev za poništenje na temelju apsolutnih razloga za poništenje podnesen 5. siječnja 2015. protiv žiga druge stranke u postupku legitimna sredstva obrane koja izravno utječu na ishod postupka o kojem je ovdje riječ te da je (2) Opći sud odbio uzeti u obzir žaliteljevo očitovanje od 12. lipnja 2015.

Žalitelj smatra da je Opći sud povrijedio članak 69. točke (c) i (d) Poslovnika Općeg Suda time što je bez objašnjenja odbio oba žaliteljeva zahtjeva za prekid postupka iako ni u jednom predmetu tuženik nije prigovorio takvom prekidu postupka te je žalitelj iznio bitne razloge koji opravdavaju prekid.

Žalitelj smatra da je Opći sud povrijedio članak 8. stavak 1. točku (b) Uredbe o žigu Zajednice jer je počinio pogrešku koja se tiče prava i iskrivio bitne činjenice slučaja budući da je ocjenu vjerojatnosti dovođenja u zabludu temeljio na žigu koji je opozvan 22. svibnja 2015. s učinkom od 13. srpnja 2013.; odnosno prije nego je žalitelj podnio tužbu Općem sudu 17. lipnja 2013. te prije nego je Opći sud donio presudu. Stoga se u trenutku objave presude 15. srpnja 2015., verbalni i figurativni žig Zajednice druge stranke u postupku br. 003915121 nije mogao uzeti u obzir niti su se na temelju tog žiga mogli donijeti bilo kakvi zaključci.

Konačno, žalitelj zahtijeva da Sud, ukoliko utvrdi da je presuda Općeg suda od 15. srpnja 2015. postala bespredmeta zbog činjenice da je žig druge stranke u postupku na kojem se prigovor temeljio u cijelosti opozvan s učinkom od 13. lipnja 2013., utvrdi da je ova žalba postala bespredmetna i da postupak treba obustaviti.

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice, SL L 78., str. 1.; Službeni list, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. rujna 2015. uputio Landgericht Berlin (Njemačka) – CTL
Logistics GmbH protiv DB Netz AG**

(Predmet C-489/15)

(2015/C 406/18)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Berlin

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: CTL Logistics GmbH

Tuženik: DB Netz AG

Prethodna pitanja

1. Treba li odredbe europskog prava, a osobito stavak 1. prvu rečenicu, stavak 2., stavak 3., stavak 5. podstavak 1. i stavak 6. članka 30. Direktive 2001/14/EZ ⁽¹⁾ tumačiti na način da isključuju zahtjeve za povrat pristojbi za korištenje željezničke infrastrukture koje okvirnim sporazumom ugovore ili odrede upravitelj infrastrukture i podnositelj zahtjeva, ako ti zahtjevi ne budu istaknuti u predviđenim postupcima pred nacionalnim regulatornim tijelom i u odgovarajućim sudskim postupcima u kojima su ispitane te odluke regulatornog tijela?
2. Treba li odredbe europskog prava, a osobito stavak 1. prvu rečenicu, stavak 2., stavak 3., stavak 5. podstavak 1. i stavak 6. članka 30. Direktive 2001/14/EZ tumačiti na način da isključuju zahtjeve za povrat pristojbi za korištenje željezničke infrastrukture koje okvirnim sporazumom ugovore ili odrede upravitelj infrastrukture i podnositelj zahtjeva, ako regulatorno tijelo prethodno nije odlučivalo o spornim pristojbama za korištenje željezničke infrastrukture?
3. Je li ispitivanje građanskih sudova primjerenosti pristojbi za korištenje željezničke infrastrukture na temelju nacionalne građanskopravne odredbe kojom je sudovima dozvoljeno, u slučaju jednostranog određivanja činidbe jedne strane, kontrolirati primjerenost tako određene činidbe i po potrebi je odrediti vlastitom odlukom *ex aequo et bono*, spojivo s pravilima prava Unije koja upravitelja infrastrukture obvezuju da se pridržava općih pravila za određivanje pristojbi, poput obveze nadoknade troškova (članak 6. stavak 1. Direktive 2001/14/EZ) ili uzimanja u obzir kriterija mogućnosti podnošenja tržišta (članak 8. stavak 1. Direktive 2001/14/EZ)?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na treće pitanje: treba li građanski sud pri korištenju svog diskrecijskog prava voditi računa o kriterijima iz Direktive 2001/14/EZ za određivanje pristojbi za korištenje željezničke infrastrukture i, u slučaju da treba, o kojima?
5. Je li ispitivanje građanskih sudova primjerenosti pristojbi na temelju nacionalne odredbe navedene u pitanju u točki 3. spojivo s europskim pravom, ako građanski sudovi određuju pristojbe odstupajući od općih načela ubiranja pristojbi i od iznosa pristojbi koje primjenjuje upravitelj željeznica, premda je upravitelj željeznica sukladno pravu Unije obavezan postupati na jednak način i nediskriminirajuće u odnosu na sve osobe koje su ovlaštene na pristup (članak 4. stavak 5. Direktive 2001/14/EZ)?
6. Je li ispitivanje građanskih sudova primjerenosti pristojbi upravitelja infrastrukture spojivo s pravom Unije uzimajući u obzir činjenicu da pravo Unije polazi od toga da je regulatorno tijelo nadležno odlučivati o neslaganjima između upravitelja infrastrukture i osobe koja je ovlaštena na pristup u odnosu na pristojbe za korištenje željezničke infrastrukture ili visinu ili strukturu pristojbi za korištenje željezničke infrastrukture koje osoba koja je ovlaštena na pristup mora ili bi morala platiti (članak 30. stavak 5. podstavak 3. Direktive 2001/14/EZ) te da regulatorno tijelo s obzirom na moguć velik broj sporova pred različitim građanskim sudovima više ne bi moglo jamčiti jedinstvenu primjenu propisa iz područja željeznica (članak 30. stavak 3. Direktive 2001/14/EZ)?

7. Je li spojivo s pravom Unije, a osobito člankom 4. stavkom 1. Direktive 2001/14/EZ, da nacionalni propisi zahtijevaju da se ukupne pristojbe za korištenje željezničke infrastrukture upravitelja infrastrukture obračunavaju isključivo na temelju izravnih troškova?

⁽¹⁾ Direktiva 2001/14/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2001. o dodjeli željezničkog infrastrukturnog kapaciteta i ubiranju pristojbi za korištenje željezničke infrastrukture i dodjeli rješenja o sigurnosti (SL L 75, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 5., str. 27.)

Žalba koju je 18. rujna 2015. podnio Ori Martin SA protiv presude Općeg suda (šesto vijeće) od 15. srpnja 2015. u spojenim predmetima T-389/10 i T-419/10

(Predmet C-490/15 P)

(2015/C 406/19)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Ori Martin SA (zastupnici: G. Belotti, P. Ziotti, odvjetnici)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Zahtjevi

1. Kao glavni zahtjev, ukinuti presudu u dijelu u kojem je Prvostupanjski sud Europske unije njome odbio tužbu koju je žalitelj podnio u predmetu T-419/10 u dijelu u kojem je tražio poništenje sporne odluke zbog neopravdanog proširenja solidarne odgovornosti na žalitelja za radnje koje je počinio kontrolirani SLM. Ukinuti presudu zbog kršenja članka 47. Povelje o temeljnim pravima ili podredno žalitelju priznati pravo na pravičnu naknadu.
2. Podredno, preinačiti pobijanu presudu, donošenjem konačne odluke o sporu, tako da u okviru svoje neograničene nadležnosti smanji novčanu kaznu koja je određena žalitelju, vodeći pritom računa o (i) dokazima izvedenim u prvostupanjskom postupku, (ii) smjernicama u pogledu sankcija koje su bile na snazi u vrijeme nastanka navodnih činjenica, (iii) kratkom razdoblju sudjelovanja žalitelja u kartelu, koje je za SLM/Ori započelo krajem 1999., što je jedini datum za koji u aktima postoje usuglašeni dokazi na temelju kojih se on može poduprijeti.

U svakom slučaju, naložiti Europskoj komisiji snošenje troškova.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Ori Martin se u bitnome poziva na pet žalbenih razloga kojima želi dokazati da je Opći sud:

- a) nerazmjerno i protivno izvedenim dokazima redefinirao novčanu kaznu određenu žalitelju, kršeći članak 49. stavak 3. Povelje o temeljnim pravima i ustaljena načela prava Unije u pogledu proporcionalnosti sankcija u području zaštite tržišnog natjecanja i obveze obrazlaganja;